(గత సంచిక తరువాయి)

8

జానకి కళ్ళు తెరిచింది. ఆవిడకి తను ఎక్కడ ఉందో ఏమి అర్థం కాలేదు. ఒకసారి రెప్పలు రెప,రెపలాడించి నాలుగు వైపులా చూసింది. తెల్లటి గోడలు, మధ్యలో మంచం మీద తను.. గిర,గిరా తిరుగుతున్న తెల్లటి సీలింగ్ ఫ్యాన్ ...

నెమ్మదిగా చూపులు తిప్పింది. పక్కనే స్టూల్ మీద కూర్చుని తన వైపు ఆదుర్దాగా చూస్తున్నాడు ఒక పాతికేళ్ళ కుర్రాడు.

“ఎలా ఉన్నారమ్మా ?” తన వైపు చూసిన జానకి వైపు కొంచెం ఒంగి అడిగాడు.

“ఎవరు బాబు నువ్వు? నేనెక్కడున్నాను?”

“కంగారు పడకండి.. ఇది నా క్లినిక్. నా పేరు డాక్టర్ కిరణ్... మీరు రోడ్ మీద పడిపోతే నేను నా క్లినిక్ కి తీసుకు వచ్చాను” అని అంటూ ఆవిడ చేతికి ఉన్న సిరంజి తీసాడు.

జానకి తన చేతివైపు చూసి ఏంటది? అంది.

సిరంజి... మీకు సెలైన్ ఎక్కించాల్సి వచ్చింది.

సేలైనా ... ఎందుకు..

కిరణ్ స్టూల్ మీదనుంచి లేచి ఖాళీ అయిన సెలైన్ బాటిల్ స్టాండ్ మీద వేళ్ళాడేసి స్టాండ్ మంచం పక్కనుంచి కొంచెం ఎడంగా జరిపాడు.

అదేమీ గమనించని దానిలా జానకి కలవరంగా అటూ, ఇటూ చూస్తూ “ బాబాగారి ఆశ్రమం ఎక్కడ? నేను వారిని కలవాలి.. చాలా అవసరం” అంది.

కిరణ్ తల తిప్పి ఆవిడ వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి అన్నాడు “బాబా ఎవరు?”

“అయ్యో.. బాబాగారు నాయనా నేను ఆయనని చూడాలి.. ఆ విషయం అడగాలి... ఎక్కడ ఆయన? నన్ను వెంటనే అక్కడికి తీసుకువెళ్ళు. “ మంచం మీద నుంచి లేవబోయి తూలిపోతున్న జానకిని భుజాలు పట్టుకుని ఆపుతూ లేవకండి.. బాగా నీరసంగా ఉన్నారు.. పడిపోతారు” అన్నాడు కిరణ్.

“లేదు ... ఆయన మళ్ళీ ధ్యానంలోకి వెళ్ళిపోతారు.. ఒక్కసారి నేను ఆయనని చూడాలి.. నన్ను వెళ్ళనివ్వండి” జానకి అతని చేతులు నెట్టేస్తూ అంది .

కిరణ్ ఆవిడ భుజాల మీదనుంచి చేయి తీయకుండా మూసి ఉన్న డోర్ వైపు చూసి కొంచెం గట్టిగా "సిస్టర్" అని పిలిచాడు.

వెంటనే గది బయట తలుపు పక్కనే టేబుల్ దగ్గర కుర్చీలో కూర్చున్న నర్స్ గబుక్కున లేచి లోపలికి వచ్చింది.

కిరణ్ దగ్గరకి రమ్మని తల ఊపి సైగ చేసి, ఆమె దగ్గరగా రాగానే "ఈవిడని పట్టుకోండి" అన్నాడు.

సిస్టర్ అతని పక్కకు వచ్చి జానకి భుజాలు పట్టుకుని ఆవిడని జాగ్రత్తగా పడుకోబెట్టి అంది "మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండమ్మా ... పడుకోండి.."

"లేదు, లేదు నేను బాబాగారిని కలవాలి... ఎంతో ఆశతో వచ్చాను వారిని కలవాలని...నా దురదృష్టం అన్నీ ఆటంకాలే ఎదురవుతున్నాయి.. ఎలాగైనా సరే ఇవాళ కలవాలి.. నన్ను వెళ్ళనివ్వండి" అని ఉన్మాదిలా అరుస్తూ నర్స్ చేతులనుంచి విడిపించుకోడానికి పెనుగులాడుతుంటే అతి కష్టం మీద నర్స్ ఆవిడని పట్టుకుంటే డా. కిరణ్ ఇంజక్షన్ చేసాడు.

జానకి నెమ్మదిగా వెనక్కి తలగడ మీదకి జారుతూ మూతలు పడుతున్న కళ్ళతో "నేను బాబాగారిని కలవాలి, కలవాలి...." అంటూ నెమ్మదిగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

కిరణ్ ఆవిడ వైపు చూస్తూ " పాపం ... పెద్దింటి స్త్రీలా ఉంది.. ఎక్కడుంటారో , వాళ్ళ వాళ్ళెవరో ఆవిడ నిద్రలేచి కొంచెం శాంతించాక నెమ్మదిగా అడిగి తెలుసుకోండి..." అన్నాడు నర్స్ తో..

"అలాగే" అంది నర్స్ వినయంగా.

కిరణ్ గదిలో నుంచి బయటికి వెళ్తుంటే నర్స్ అతని వెనకే వెళ్ళి జానకి పడుకున్న గది తలుపులు నెమ్మదిగా మూసింది.

దాదాపు రెండు గంటల తరవాత జానకికి మెలకువ వచ్చింది. గట్టిగా మూలుగుతూ కళ్ళు తెరిచింది.

గదిలో ఎవరు కనిపించలేదు..

జానకి లేవబోయింది. కానీ లేవలేకపోయింది. దాహంతో గొంతు ఎండిపోతోంది.. కడుపులో పేగులు మెలిపెడుతున్నట్టుగా ఉంది.. ఆవిడకి మగతగా ఉంది.

"ఎవరక్కడ?" గట్టిగా అన్నాననుకుంది ... కానీ గొంతు పెగిలి మాట బయటకి రాలేదు.

మళ్ళీ అరిచింది..

ఈ సారి కీచుగా వినిపించింది ఆవిడకి తన స్వరం తనకే.

గభాల్న తలుపు తోసుకుని నర్స్ లోపలికి వచ్చింది.

"ఏం కావాలమ్మా..." మృదువుగా అడిగింది.

"ఎవరు నువ్వు.. నన్నిక్కడికి ఎవరు తీసుకువచ్చారు" అడిగింది జానకి.

"చెప్తాను... మీకు కాఫీ ఇవ్వమంటారా" మళ్ళీ అడిగింది నర్స్.

"నాకేం వద్దు.. నన్ను ఇక్కడినుంచి పంపించండి" అరిచింది జానకి.

"అలాగే పంపిస్తాను.. మీరు నీరసంగా ఉన్నారు కొంచెం కాఫీ తాగండి."

"వద్దన్నానా.. " గట్టిగా అరిచింది జానకి శక్తి కూడదీసుకుని.

నర్స్ బిత్తరపోయి నిలబడింది. అప్పుడే డా. కిరణ్ లోపలికి వచ్చాడు.. జానకి వాలకం చూసి బెదిరిపోతూ నిలబడిన నర్స్ వైపు చూసి "మీరు వెళ్ళండి నేను చూసుకుంటా" అంటూ నర్స్ ని బయటికి పంపించి మంచం పక్కన ఉన్న స్టూల్ మీద కూర్చున్నాడు.

"ఎలా ఉన్నరమ్మా ?" ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

"మీరెవరు నేనెక్కడున్నాను?" అడిగింది.

"కంగారు పడకండి.. ఇది నా క్లినిక్. నా పేరు డాక్టర్ కిరణ్... మీరు రోడ్ మీద పడిపోతే నేను నా క్లినిక్ కి తీసుకు వచ్చాను" అని అంటూ అతను స్టూల్ మీద నుంచి లేచి కొంచెం దూరంగా ఉన్న కాబినెట్ దగ్గరకు వెళ్లి దాని మీద ఉన్న ఫ్లాస్క్ లో నుంచి కాఫీ కప్పులో పోసి తీసుకుని వచ్చి ' కొంచెం కాఫీ తాగండి బాగా నీరసంగా ఉన్నారు" అన్నాడు.

జానకి అతని మాటలు విని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ తన మీద ఉన్న తెల్లటి దుప్పటి తొలగించి నెమ్మదిగా లేచి కూర్చుంది. తల దిమ్ముగా అనిపించింది. తలగడలు రెండు సరి చేసి ఆవిడ వీపు మీద ఎడం చేయి ఆసరాగా ఆనించి ఆవిడ తలగడలను ఆనుకుని కూర్చోడానికి సహాయం చేసాడు. కుడి చేత్తో కాఫీ కప్పు అందించాడు.

ఆవిడ అతను అందించిన కాఫీ కప్పు అందుకుని "ఎక్కడ పడిపోయాను నేను?" అని అడిగింది.

"ఆర్మూరు వెంకటేశ్వర స్వామి గుడికి సమీపంలో రోడ్ మీద పడిపోయారు. మా ఇల్లు ఆర్మూరులో.. నా క్లినిక్ నిజామాబాదులో.. నేను క్లినిక్ కి వస్తుంటే నా కారు కింద పడబోయారు.. అదృష్టం బాగుండి సడెన్ బ్రేక్ వేసి ఇక్కడికి తీసుకువచ్చాను. ఇప్పుడు మీరున్నది నా క్లినిక్. మీరు బాగా నీరసంగా ఉంటే సెలైన్ ఎక్కించాను."

జానకి కాఫీ తాగడం ఆపి అతని మొహంలోకి ఆశ్చర్యంగా చూసి, వెంటనే చూపులు మంచం పక్క తల వైపు కొంచెం ఎడంగా ఉన్న సెలైన్ స్టాండ్ కేసి తిప్పి చూసింది.

"మీ పేరేంటమ్మా... ఎక్కడ ఉంటారు మీరు?" మృదువుగా అడిగాడు డాక్టర్ కిరణ్.

జానకి కళ్ళు మూసుకుంది. రెండు కళ్ళనుండి బోట,బొటా కన్నీళ్ళు కారాయి.

"ఎందుకమ్మా బాధ పడుతున్నారు.. మీకెవరూ లేరా.?"

జానకికి దుఃఖం ఉధృతం అయింది..

"అయ్యయ్యో ఏడవకండి.. మీకు ఏం పర్వాలేదు..మా ఇంట్లో మీరు ఉండచ్చు.. మా అమ్మలాగే మీరు కూడా ... అమ్మ ప్రస్తుతం లేదు.. ఆస్ట్రేలియా వెళ్ళింది మా చెల్లెలి దగ్గరకి. త్వరలో వస్తుంది." ఆవిడని ఓదారుస్తూ అన్నాడు.

ఆవిడ వెక్కుతూ అంది " నాకు అందరూ ఉన్నారు బాబు.. లేకేం ,... కానీ నేనే ఎందుకో ఇలా వచ్చాను.. అసలు ఏం జరుగుతోందో నాకు అర్ధం కావడం లేదు. నీకు బాబాగారి ఆశ్రమం తెలుసా.. నన్ను ఒక్కసారి అక్కడికి తీసుకు వెళ్ళు.. అయన దర్శనం అయాక మా ఇంటికి వెళ్ళాలి..ఎలాగైనా నాకీ సాయం చేసి పుణ్యం కట్టుకో నాయనా నీ మేలు మర్చిపోను .."

"మీ వాళ్ళు ఎక్కడ ఉంటారు.. ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వండి ఫోన్ చేస్తాను."

"అయ్యో నాకా మాత్రం ఆలోచన ఉంది ఉంటే ఈ కష్టాలు ఎందుకు పడతాను.. ఏనాడూ వంటరిగా ఇల్లు కదలని దాన్ని.. ఆవిడని నమ్మి వచ్చాను. ఎందుకు వచ్చానో అర్ధం కావడం లేదు.. ఇంటిదగ్గర పిల్లలు, ఆయన ఎంత కంగారు పడుతున్నారో, ఏం జరుగుతోందో అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఏదెలా ఉన్నా బాబాగారిని మాత్రం ఒక్కసారి దర్శించుకోవాలి.. అప్పుడే నాకు మనశాంతి."

"పోనీ మీ వాళ్ళు ఎక్కడ ఉంటారో చెప్పండి."

"మాది హైదరాబాదు బాబు, కొత్త పేట దగ్గర వాసవి కాలనీలో మా ఇల్లు.. నాకు ఇంటి నెంబర్ గుర్తు లేదు కానీ అష్టలక్ష్మి గుడి దగ్గర.. నన్ను హైదరాబాద్ బస్ ఎక్కిస్తే నేను వెళ్ళిపోగలను."

"అసలు మీరు ఇక్కడికి ఎందుకు వచ్చారు.. ఎలా వచ్చారు?"

జానకి చెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి చెప్పసాగింది.

"ఈ మధ్య ఎందుకో తెలియదు నా మనసులో ఏదో ఆందోళన..ఏదో దిగులు, భయం... ఎంత ప్రయత్నించినా ఆ భయం నుంచి బయటపడలేకపోతున్నాను. నాకు తెలిసిన ఒకావిడ నా బాధ చూసి, నా భయం చూసి ఎవరో బాబాగారు నా సమస్యకి పరిష్కారం చెప్పి నా భయాలను పోగొడతారు అని చెప్పి ఎక్కడికో తీసుకు వెళ్ళింది. మేము వెళ్ళిన రోజు ఆ బాబాగారు నాకు ఏదో ఉపదేశం ఇస్తానని చెప్పి ఆ రోజు వారి ఆశ్రమంలో ఉండమన్నారు.. నేను ఇంట్లో చెప్పకుండా వచ్చాను అని ఇంటికి వెళ్ళాలి అని ఎంత చెప్పినా ఆవిడ వచ్చాము కదా ఒకేసారి ఉపదేశం తీసుకుని వెళ్దాము అని బలవంతంగా ఆ రాత్రి అక్కడ ఉన్చేసింది. తెల్లారి లేచేసరికి ఆవిడ ఏదో అవసరమైన పని ఉందని వెళ్ళిపోయింది అని చెప్పారు అక్కడ ఉన్న వాళ్ళు. నేను ఒక్కదాన్ని ఉన్నానే కానీ నాకెందుకో ఆ వాతావరణం, మనుషులు నచ్చలేదు.. భయం వేసింది. ఇంటికి వెళ్లి పోదాం అని అక్కడనుంచి బయటకు వచ్చాను కానీ అది ఏ ఊరో, ఏ బస్ ఎక్కాలో అసలు బస్ స్టాండ్ ఎక్కడో తెలియలేదు. ఇంతలో నలుగురు ఆడవాళ్ళు నిజామాబాదు లో షిరిడి బాబాగారు వెలిసారని ఆయన దర్శనానికి వెళ్తున్నాం అని జీపులో వెళ్ళడం కనిపించింది. ఆ క్షణంలో ఎందుకో నేను ఆయనని కలిస్తే బాగుందు అనిపించి వాళ్ళని బతిమాలి అదే జీపులో ఈ ఊరికి వచ్చాను. బాగా తిరిగి, తిరిగి ఉన్నానేమో అలసటగా అనిపించి దారిలో ఉన్న దేవాలయంలో కాళ్ళు, చేతులు కడుక్కుని కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకుని వెళ్దాము అన్నాను. వాళ్ళు రామని చెప్పి నన్ను ఆలయం దగ్గర దింపి వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయారు..

నేను కాళ్ళు, చేతులు కడుక్కుని, అక్కడ ప్రసాదం తిని కొంచెం విశ్రాంతిగా కూర్చున్నాక అక్కడ ఉన్న ఇద్దరు స్త్రీలను ఆశ్రమం దారి అడిగి తెలుసుకుని వెళ్లేసరికి బాబాగారు భక్తులకి దర్శనం ఇవ్వడం అయిపోయి విశ్రాంతి మందిరంలోకి వెళ్లి పోయారని మరునాడు రమ్మని చెప్పారు శిష్యులు. ఉసూరుమంటూ వెనక్కి తిరిగాను.. ఎటు వెళ్ళాలో తెలియక అలా నడుస్తూ వెళ్తుంటే కళ్ళు తిరిగాయి. ఇదిగో ఇప్పుడే కళ్ళు తెరిచాను."

అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు .

"అసలు బాబాగారి దగ్గరకు ఎందుకు వెళ్లారు. మీకసలు ఎందుకంత భయం వేసింది.."

"తెలియదు.. నా భయం అంతా నా కూతురు గురించే.. అది ఇంట్లో నుంచి బయటకి కాలు పెట్టిందంటే చాలు వణికిపోతున్నాను. ఎక్కడికి వెళ్ళద్దు, ఇంట్లోనే ఉండు అని చెప్పడం సమంజసం కాదు.. కానీ అది వెళ్ళిన దగ్గర నుంచి ఇంటికి వచ్చిందాకా భయం.. ఎన్నో సార్లు మా వారికి చెప్పాను దానికి ఒక సెక్యూరిటీ గా ఎవరినన్నా ఏర్పాటు చేయమని. "

"సెక్యూరిటీ నా..? " విచిత్రంగా చూసాడు.

"అవును.. లేకపోతె బయటకు వెళ్ళిన ఆడపిల్లలకు రక్షణ ఉందా ఈ సమాజంలో.. ఆడపిల్లలు చదువుల పేరిట, ఉద్యోగాల పేరిట బయటకు వెళ్ళాక తప్పదు ... కానీ వెళ్ళిన దగ్గర నుంచి ఇంటికి చేరిందాకా వాళ్ళు క్షేమంగా వస్తారా లేదా అని తల్లి, తండ్రులకి టెన్షన్.. అందుకే పిల్లలకి ఎవరినన్నా సెక్యూరిటీ గా వాళ్ళ వెనకాల పంపించాలి అని చెప్తాను ఆయనకి. నా మాటలు ఆయనకీ పిచ్చి వాగుడులా అనిపిస్తాయి."

"అదేంటండి ఎంత మంది అమ్మాయిలు వంటరిగా విదేశాలు వెళ్లి చదువుకోడం లేదు, ఉద్యోగాలు చేయడం లేదు... ఉద్యోగ రీత్యా ట్రైనింగ్ లు అని, ప్రాజెక్ట్ లు అని ఎక్కడెక్కడికో వెళ్లి ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు.. "

"అదే నాకూ అర్థం కావడం లేదు.. ఎలా వాళ్ళంతా వెళ్తున్నారు.. పెద్ద వాళ్ళు ఎలా పంపిస్తున్నారు భయం లేకుండా అనిపిస్తుంది."

"ఇంతకీ బాబాగారి దగ్గరకు ఎందుకు వెళ్ళాలి అనుకున్నారు.? "

ఆవిడ దీర్ఘంగా శ్వాస తీసుకుని అంది " ఆయన దగ్గర మహిమలు ఉంటాయి. ఏదన్న మంత్రించిన తాయెత్తు ఇస్తే దాని ప్రభావంతో నా కూతురుని ఎలాంటి దుష్ట శక్తులు అపకారం చేయకుండా నా బిడ్డని నేను కాపాడుకోవచ్చు.. అందుకే తాయెత్తు కోసం వెళ్ళాలి

అనుకున్నాను. అలాగే నాలో ఉన్న భయాలు పోవాలంటే మంత్రించిన విభూతి కూడా ఇస్తారట. ఏంటో నా దురదృష్టం నేను బాబాగారిని కలవలేకపోయాను.

అతను జాలిగా చూసాడు. "అవన్నీ బాబాగారు చేయగలరని అనుకుంటున్నారా.? "

"మరి ఎవరు చేస్తారు బాబు.. బాబా అంటే దేవుడికి ప్రతినిధి.. దేవుడు దిగి వచ్చి మన గోడు వింటాడా. నేను ఎన్ని గంటలు మౌనంగా కూర్చుని నా బాధ చెప్పుకున్నా కొంత కూడా నాకు ఊరటనివ్వలేదు ఆ దేవుడు.. ఆ భయాలు, శంకలు నన్ను ప్రతి క్షణం చిత్రవధ చేస్తుంటే ఎవరికీ నా బాధ చెప్పుకోలేక, నేను సంతోషంగా ఉండక ఇంట్లో వాళ్ళని సంతోషంగా ఉంచలేక నరక యాతన పడుతున్నాను. నాకి మనో వ్యధ నుంచి ఎవరు విముక్తి ప్రసాదించగలరు! ఒక్క బాబాగారు తప్ప.."

ఎంత అమాయకత్వం..! ఇలాంటి వాళ్ళు ఉండబట్టే కదా ఇంతమంది బాబాలు బతుకుతున్నారు.. ఎన్ని వందలమంది బాబాలు మోసగాళ్ళు అని బయట పడ్డా ఇంకా, ఇంకా వీళ్ళు నమ్ముతూనే ఉంటారా.. గడ్డాలు పెంచి, కాషాయం కట్టిన వాళ్ళంతా స్వామిజిలు... బాబాలా..వీళ్ళకి ఏమైనా అతీంద్రియ శక్తులు ఉంటాయా. పిల్లలు లేని వాళ్ళకి సంతానం కలగచేస్తామంటారు.. పెళ్ళిళ్ళు కానీ వాళ్ళకి పెళ్లి చేస్తామంటారు.. పేదవాళ్ళని ధనవంతులు చేస్తామంటారు.. విద్యార్ధులు చదవకపోయినా మెరిట్ లో పాస్ అయేలా చేస్తాము అంటారు.. ఇలా అనేక అసాధ్యాలను సుసాధ్యాలు చేస్తామంటారు.. ఎలా సాధ్యం.. ఏ ధైర్యంతో ఇలాంటి అబద్ధాలు చెప్తారు..

జానకి మళ్ళి అంది "నా భయాలకి తగినట్టు ఏ పేపర్ చదివినా ఇవే వార్తలు, ఏ చానెల్ చూసిన ఇదే గొడవ... ఏ కథ చదివినా సినిమా చూసినా ఇదే ...ఇదే.. ఇదే... నాకు పిచ్చేక్కిపోతుంది.. నిద్ర కూడా పట్టదు.."

కిరణ్ చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు.. "అమ్మా .. ఈ ప్రపంచం ఇలాగే ఉంటుంది.. దిన్ని మనం మార్చలేము. మన జాగ్రత్తలో మనం ఉంటూ ఆ దైవాన్ని నమ్ముకుంటే చాలదా చెప్పండి.."

జానకి వణికిపోతూ అంది "అలా అనకు బాబు.. మారాలి ఈ సమాజం మారాలి.. ఆడపిల్లలు నిర్భయంగా, నిశ్చింతగా ఏ సమయంలో అయినా, ఎక్కడికైనా వెళ్ళగలిగే పరిస్థితులు రావాలి.. అందుకోసం నేను ఎంతమంది బాబాల దగ్గరకు అయినా వెళ్తాను.. ఎన్ని పూజలు చేయమన్నా చేస్తాను."

కిరణ్ నవ్వాడు.. పసిపిల్లను చూసి నవ్వినట్టు నవ్వాడు.

"అమ్మా.. సమాజంలో మార్పు రావాలంటే ముందు మనిషి మనస్తత్వంలో, ఆలోచనల్లో మార్పు రావాలి.. మానవత్వపు విలువలు అర్ధం కావాలి. మనిషి అంటే ఏంటో, ఎలా ఉండాలో ఎవరికీ వాళ్ళు తెలుసుకోవాలి. తోటి మనిషిని గౌరవించే హృదయ సంస్కారం కావాలి. అవి లేని వాళ్ళకి బాబాగార్లు ఇచ్చే విభూతి వలన, తాయెత్తుల వలన వస్తుందా? అయినా మీరు ముందు మీలో ఉన్న అనవసర భయాలను వదిలించుకోండి. అమ్మాయికి ధైర్యం ఇవ్వాల్సిన మీరే ఇలా వార్తలు విని, చదివి భయపడితే ఎలా? మెడిటేషన్ చేసుకోండి.. మీ ఇంటికి దగ్గరగా ఉండే గుడికి వెళ్లి ప్రశాంతంగా దేవుడి ముందు కూర్చోండి. నిజానికి మీలో ఉన్నది భయం కాదు.. సైకలాజికల్ ప్రాబ్లం ఉన్నట్టు అనిపిస్తోంది. అనవసరమైన భయానికి కారణం మీ శారీరక రుగ్మత .. ముందు దానికి చికిత్స చేయించుకోండి.. నేను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను చెప్తారా..?"

"ముందు నన్ను బాబాగారి దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళు, తరవాత నువ్వు ఎన్ని ప్రశ్నలు అడిగినా సమాధానం చెప్తాను" వేడుకోలుగా అంది.

కిరణ్ కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించి అన్నాడు "సరే! ముందు మీకు ఇడ్లి తెప్పించి ఇస్తాను తినండి.. ఒక గంట విశ్రాంతి తీసుకుంటే ఒక కేసు ఉంది అది అటెండ్ అయి వస్తాను....సరేనా ..? "

ఆవిడ మొహం వికసించింది..” నా తండ్రే.. ఆ దేవుడు నిన్ను చల్లగా చూడాలి బాబు” అంది చేయెత్తి దీవిస్తూ.

కిరణ్ బెల్ నొక్కి నర్స్ ని పిలిచాడు. తెల్లని బట్టల్లో ఉన్న నర్స్ రాగానే “ ఈ మేడంకి ఏం కావాలో అడిగి తెప్పించి ఇవ్వండి” అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

జానకి తన దగ్గరకు వచ్చి “ అమ్మా ఏం కావాలి మీకు?” అని ప్రేమగా అడుగుతుంటే జానకి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. చరిత, హరి గుర్తొచ్చి మనసు కేలికినట్టు అయింది.. నన్ను ఏ దయ్యం ఆవహించింది. ఏమవుతోంది నాకు.. అని ఆలోచిస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయింది.

ఆవిడ సమాధానం చెప్పక పోడంతో నర్సు ఆవిడ వైపు కొంచెం వొంగి మళ్ళీ అడిగింది.

జానకి కళ్ళు తుడుచుకుని “ ఇడ్లి చాలమ్మా..” అని ఒక్క క్షణం అలోచించి “ఇంకో కప్పు కాఫీ కూడా కావాలి” అంది.

“విశ్రాంతి తీసుకోండి ... పది నిమిషాల్లో వస్తాను” అంటూ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

జానకి తలగడ మీదకి వాలి ఆలోచనలో మునిగిపోయింది.

భాస్కర్ ఇనస్పెక్టర్ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతని మొహంలో కనిపిస్తున్న ఆందోళన గుర్తించిన ఇనస్పెక్టర్ శాంతంగా అన్నాడు. “ మీరు టెన్షన్ పడకండి.. నేను మరి కాసేపట్లో మెదక్ స్టేషన్ కి కాల్ చేస్తాను. ఇప్పుడు చాలా బిజీగా ఉంది ఫోన్ అక్కడ.. అయినా మీ మిసెస్ పెద్దావిడ కదా.. ఆవిడ ఒకవేళ బాబాల దగ్గరకు వెళ్ళినా ఆవిడను ఎవరు ఏం చేస్తారు.. మీరు అనవసరంగా కంగారు పడుతున్నారు అనిపిస్తోంది.. ఆవిడ బాబా దగ్గరకు వెళ్లి ఉండరు.. ఏదో జరిగింది.. మీరన్నట్టు మొదటిసారి ఇల్లు కదిలి వెళ్లారు కాబట్టి రూట్ తెలియక ఎక్కడికన్నా వెళ్ళారేమో!”

భాస్కర్ అసహనంగా తలాడిస్తూ “అలా వెళ్ళినా ఈ పాటికి ఎక్కడో అక్కడ కనిపించాలి కదా.. మీడియా వాళ్ళు డేగ కళ్ళతో ఇలాంటి సంఘటనలు వెతుకుతూ పట్టుకుంటున్నారు.. మీరు కూడా దాదాపు అన్ని పోలీస్ స్టేషన్ లలో చెప్పారు.. ఆవిడ ఫోటో కూడా ఇచ్చారు.. పైగా నిన్న మేము వెళ్ళిన బాబా గారి దగ్గరకు తను వెళ్లిందని అక్కడ శిష్యులు చెప్పారని చెప్పింది మా అత్తగారు.. “ అన్నాడు.

“ఇప్పుడు అరెస్ట్ అయింది ఆయన కాదు.. ఆయన మీద ఇప్పటివరకు ఎలాంటి కంప్లైంట్స్ లేవు. ఇతను మెదక్ చుట్టు పక్కల ఎక్కడో విలేజ్ లో డేరా వేసుకుని ఉన్నాడు.. సుమారు రెండు వందల మంది శిష్యులు ఉన్నారట ఆడా, మగా అందరూ కలిపి. ఇతని కథ చాలా పెద్దది.. తెలుగు టివి సీరియల్ లా వేలకొద్ది ఎపిసోడ్ లు ఉన్నాయి.. ఒక్కొక్కటే బయటకి వస్తుంది.. “ ఇన్స్పెక్టర్ ఫోన్ మోగడంతో చెప్పడం ఆపి ఫోన్ తీసుకున్నాడు.

భాస్కర్ మనసంతా వేదనతో, భయంతో నిండిపోయి ఉంది..

ఏవిటో ఈ బాబాలేంటో ... ఊహించని ఈ ఉపద్రవం ఏంటో.. హాయిగా, ప్రశాంతంగా సాగిపోతున్న నదిలో పెద్ద, పెద్ద బండరాళ్ళను పడేసి, చిందర, వందర అయిన ప్రవాహం లా అయింది ఇల్లు.. ఒక పక్క పిల్లలు తల్లడిల్లిపోతున్నారు.. మరో పక్క అత్తగారు, మావగారు, ఇంకా రాలేదా జానకి, ఇంకా రాలేదా మీ ఆవిడ అని ప్రశ్నలతో ఉక్కిరి,బిక్కిరి చేస్తున్న స్నేహితులు, బంధువులు..

ఇన్స్పెక్టర్ ఫోన్ మాట్లాడడం పూర్తీ చేసి అన్నాడు “ భాస్కర్ గారు నేను కంట్రోల్ రూమ్ కి వెళ్ళాలి.. ఒక మీటింగ్ ఉంది.. మీరు టెన్షన్ పడకండి..నేను ఒకసారి నిజామాబాదు కి ఫోన్ చేసి మా వాళ్ళకి చెప్తాను.. నా ఫ్రెండ్ శ్రీకాంత్ అని సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్.. చాలా సిన్సియర్ ఆఫీసర్.. తను మీ మిసెస్ గురించి ఎంక్వయిరీ చేస్తాడు.. డోంట్ worry.. ఎవెరి థింగ్ will be ఫైన్ ...వన్ ఆర్ టు డేస్ లో ఆవిడ తప్పక వస్తారు.. బిలివ్ మీ “

భాస్కర్ మౌనంగా లేచి నిలబడి అతనికి షేక్ హ్యాండ్ ఇస్తూ నీరసంగా నవ్వి బయటకి నడిచాడు.

కిరణ్ జానకిని భుజాలు పట్టుకుని నెమ్మదిగా నడిపించి పోర్టికోలో ఉన్న కార్ దగ్గరకు తీసుకు వచ్చి బాక్ డోర్ తెరిచి "కూర్చోండి" అన్నాడు.

జానకి నెమ్మదిగా సీటులో కొంచెం వొంగి కూర్చుంది.

"రిలాక్స్ అవండి.. పక్కనే పిల్లో ఉంది పక్కకి తిరిగి పడుకోవచ్చు. మీకు ఇంజక్షన్ చేసాను .. నిద్ర పట్టచ్చు.." అన్నాడు కిరణ్.

"ఆశ్రమం దగ్గరకు వెళ్ళాక లేపుతావుగా" అంది జానకి.

"అలాగే తప్పకుండా.. పడుకోండి" అంటూ డోర్ వేసి తను డ్రైవింగ్ సీటులోకి వెళ్లి కూర్చుని స్టార్ట్ చేసాడు.

జానకి సరిగా సర్దుకుని కూర్చుని సీటులో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుంది.

కారు హైదరాబాద్ వెళ్ళే రోడ్ వైపు తిప్పుతూ ఈవిడని భర్త దగ్గరకు చేర్చాలి.. she నీడ్స్ సైకలాజికల్ ట్రీట్ మెంట్ అనుకున్నాడు డా.కిరణ్, సైకియాట్రిస్ట్.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments